

Ірина ДОМНЕНКО
(м. Полтава)

Письменниця, педагогиня, консультанка в громадській організації «Інститут Аналітики та Адвокації», волонтерка.

Народилася 8 січня 1989 р. в м. Полтаві. Закінчила факультет філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка (2011). Працює в громадському секторі, викладає іноземну мову. Серед захоплень – література, хореографія, подорожі й кінематограф. Із літературно-художніми творами друкувалася в періодиці й колективних виданнях.

«Соцмережі пам'ятатимуть цю війну» – це збірка текстів, створених у різні періоди, починаючи від 24 лютого 2022 р. Авторка вважає, що події та злочини російсько-української війни надовго зарекуються в акаунтах соціальних мереж: через те їх не забуде ніхто й ніколи.

СОЦМЕРЕЖІ ПАМ'ЯТАТИМУТЬ ЦЮ ВІЙНУ

18.03.2022

Я одна з мільйонів українців, у яких є родичі в росії.

Мій дядько професійний військовий, але давно на пенсії. Він родом із Луганщини, як і моя мама.

Старший із двох двоюрідних братів воював у Чечні. При нас, тоді дітях, ніколи не обговорювали Чечню, а ми й не питали. А мали б.

У молодшого з двоюрідних братів я була на весіллі, ми спілкувалися в інстаграмі. Він і його дружина досі переглядають мої сторіз.

До 2014 року ми були в них у гостях кілька разів, вони бували в Полтаві. Їм подобалося в нас; жодного разу не відчули, щоб хтось до них, росіян, проявив негатив.

Вони не були «путінцями». Але в перший день війни ми відправили їм відео, як росія бомбить Україну. У відповідь – «Все так неоднозначно».

На 12-й день війни мені почав телефонувати в усі месенджери молодший із братів. Я не відповідала. Потім він написав, мовляв, що у вас там відбувається, ми переживаємо, «чемпомочь». Спочатку хотілося послати його вслід за військовим кораблем, потім написати, щоб вони свого діда шизоїдного прибили, потім – поможі сам собі...

Не написала нічого.

Бо їх більше не існує для мене.

Точніше, вони є, але як ті привиди в «Гаррі Поттері»: надто боялися померти, тому й вибрали існування в половинчастому стані – між світом живих і неживих.

Отак і з родичами.

У мене немає сил і бажання щось їм пояснювати, сперечатися. Я не Міша Кацурін, хоч і вражена його витримкою й тією ініціативою, яку він запустив.

Я не маю сил. Я не бажаю їм смерті.

У мене тільки байдужість.

Мені все одно, що з ними буде.

Зараз я всі свої сили витрачаю на те, щоб прийти самій до тям і бути хоча б мінімально корисною країні. Усі мої сили й думки – тільки на те, щоб ми швидше перемогли.

І мені похер, що там у моїх і чужих родичів на росії.

Пишу не для того, щоб викликати до себе жаль, образити чи похвалитися.

Можливо, хтось теж, як і я, має отаких родичів і такі переживання. Я хочу, щоб ви знали, що не одні. Нас мільйони. І ці мільйони мають зараз їсти, спати й давати собі раду. Бо дуже погано бути виснаженими, голодними й депресивними. Нам потрібен адекватний тил.

Я не сумую за своїм родичами з росії й не відчуваю втрати. Бо зараз уся Україна стала моїми новими родичами.

#standwithukraine #славаукраїні

30.03.2022

Мені часто сняться сни про танці. Як я танцюю, як проводжу тренування, як дивлюся конкурси й фестивалі танців, як зустрічаю давніх знайомих за танцями.

І мені за це було соромно. Як можна у війну мати таке в голові?!

Я вважала, що повинна бачити сни про те, як ми гідно воюємо, як російські солдати втікають до себе на болота, як ми виходимо святкувати перемогу. Або, навпаки, мені мусили б снитися жахи війни...

Що завгодно, але не танці. Чому ж вони сняться?

Бо це моя душа, моя нормальність. Це те, що не описати словами.

Те, за чим я так сумую. Фрагмент того, за чим так сумую. І що зараз не в пріоритеті.

Бо я бачу, як мої знайомі професійні тренери зварюють протитанкові їжаки, возять гуманітарку; як майстерні з виготовлення костюмів шиють тепер балаклави й розгрузки. Я бачу, як студії безкоштовно пропонують зали й навіть одяг для тих, хто виїхав із рідних місць, але хоче продовжувати займатися творчістю. Я бачу, як мої улюблені танцівниці дають майстер-класи за кордоном, щоб пересилати кошти для ЗСУ. Як світові зірки влаштовують безкоштовні зум-лекції для українських дітей. Я бачу, яка ми сильна й красива спільнота. Здавалося б, де танці, а де війна! Але ось ви всі тут. Усі ви на війні й робите, що можете.

Мені знову будуть снитися танці.

І, може, знайдуться ті, хто прийде й скаже, що я недотепа.

Але я більше не хочу відчувати сором, бо мені сниться те, що я люблю ♥ .

#danceforever #whatilove #standwithukraine #poltavadance

20.04.2022

Що спільного між війною й тренажем у танцях?

Я їх ненавиджу.

А якщо серйозно, то ця схожість – метафора, яка пояснює мені все, що я роблю з 24 лютого.

Тренаж у танцях – це комплекс вправ, які ти маєш постійно робити, щоб тіло було у формі. Регулярно. Це нудні, важкі комбінації на різні групи м'язів. Ти не хочеш, але знаєш, що мусиш їх виконувати. Це не якісь суперстрибки чи красиві танцювальні комбінації, що стають вірусними в інсті. Це тупо пахати кожен раз, кожного дня, щоб колись (може) ти зробила на один пірует більше чи на 2 см вище стрибок. Це щоденна рутинна, від якої нудить.

Це саме й на війні. Я щодня прокидаюся – і сідаю працювати, волонтерити. Шукати олію, печиво й пральний порошок. Розбиратися, що таке розгрузка й плитоноска. Шукати фури, камази, бетонні блоки (перші 2 тижні війни були саме такі). Я психую, бо постачальники не відкладають уже оплачений товар, роблять помилки в рахунках на оплату. Я психую, бо дзвонять незнайомі люди з проханням знайти хвіст єдинорога. Я пишу аналітику, сидючи в черзі до лікаря за рецептом на заспокійливе. Я пишу за кордон усім, кому можу, із проханням supportUkraine.

Я, бляха, кожен день роблю це.

Я роблю тренаж, щоб одного разу мені вдався суперстрибок.

Я роблю роботу на війні, щоб одного разу Україна перемогла.

Це й буде наш суперстрибок.

Робота і є мій тренаж.

Я ненавиджу тренаж, але вже шість днів поспіль роблю його під голос неперевершеної @krystyna_shyshkarova.

Я ненавиджу війну, але кожного дня я роблю щось на ній для перемоги.

І якщо я на 6-й день тренажу вже можу встигати за супершвидкістю @uaqkaupaгц, то й Україна переможе.

Ми переможемо.

Робіть кожен свій тренаж.

Щодня.

#танецьнеполітикою

#славаукраїні #українапереможе

#danceworkout #danceexercise #danceforukraine

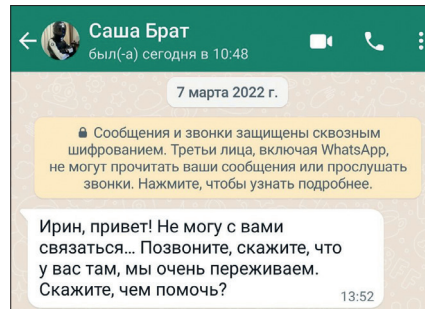
24.04.2022

На першому фото не просто паска.

Це паска, яку нам прислала пані Марта. Вона пустила нас жити у свій дім під Львовом, хоч ніколи не бачила до того. У неї двоє маленьких дітей, і вона з ними за кордоном. Але ось подумала й про нас і якось влаштувала цю доставку пасочки.

На другому фото єдине повідомлення від мого двоюрідного брата з росії на 12-й день війни. Як бачите, воно залишилося без відповіді; таким буде й надалі.

Уже два місяці, як світ поділився на своїх і чужих. Своїх – не завжди рідних по крові. Чужих – іноді навіть найближчих, здавалося б.

Я не релігійна людина. Але я ніколи в житті ні в що так не вірила, як у наші ЗСУ. І в наших людей.

Слава ЗСУ!

Слава Україні!

Героям слава!

01.05.2022

У мене є «моє місце» у Львові. Сюди я приходжу, щоб посидіти на лавці, випити кави, видихнути й почути себе. Раніше я дуже боялася величі цього місця, але не зараз.

Зараз я люблю тут бувати.

Але нині тут блошиний базар і всі мої лавки зайняті платівками PinkFloyd, значками, монетами й старими книгами.

Тому я смакую свій львівський круасан із бананом (на жаль, не в компанії Анджеліни Джолі). П'ю найкращий лате від київських хлопців, які перенесли свій бізнес у Львів.

І сиджу на сходах мого колишнього страху, а тепер мого місця сили.

01.06.2022

Так сталося, що цієї весни мене знову почали називати Ірина Володимирівна.

Я повернулася до викладання англійської: стала на підміну в кількох групах в @abc_language_school_.

Зокрема і в дитячих.

Друзі знають, що в мене немає замилювання дітьми просто так – «за замовчуванням». Але сьогодні я хочу сказати, що захоплююся своїми учнями.

Тим, як вони витримують в онлайн-школі по 5–7 уроків, а потім ще онлайн англійську.

Тим, що, незважаючи на те, де вони зараз і в яких умовах, роблять домашку й складають тести.

Тим, як стійко й зібрано переживають цю жахливу війну, підключаючись до уроків із кімнат без вікон, умовно безпечних коридорів і сховищ.

Тим, що ми можемо говорити на дуже дитячі теми, але водночас, розмірковуючи над питанням, який би гурток чи клуб організували в школі, вони кажуть, що то мав би бути якийсь благодійний.

Тим, як вони вміють мріяти й планувати, навіть коли мріяти й планувати страшно.

Тим, що з ними можна обговорити свого улюбленого «Гаррі Поттера» й фільми «Марвел», бо вони їх теж люблять.

Тим, що вони такі діти, але вже такі дорослі.

Дорогі мої дорослі діти! Я вами захоплююся і ставлюся до вас, як до юних дорослих, бо ви на це заслуговуєте.

Так хочеться, щоб наші уроки хоч трохи додавали вам позитиву й перемикали в нормальність від війни.

Так хочеться, щоб у нас було майбутнє без війни.

Пишу цей текст, а за вікном знову волає сирена – у День захисту дітей! Ми, дорослі, маємо зробити все, щоб винні за ці сирени були покарані. Усі до єдиного!

14.07.2022

Після того, як «прилетіло» в «Амстор», я не могла дивитися на свій блокнот. Фізично нудило, коли бачила список справ, які маю зробити. Навіщо все, якщо воно не має значення? Якщо воно не допоможе й не врятує від ракети. Навіщо робити ці рутинні справи, якщо під час наступної тривоги ракета може потрапити у твій офісний центр? І останнє, що ти робитимеш, – це писатимеш якусь тупу «бумажку». Мій друг сказав, що треба просто на автоматі робити якісь звичні речі, що це пройде, ти адаптуєшся. І він правий.

Наша психіка стала як кисіль, така текуча й нетверда. Паніка на початку весни зараз сприймається як щось дике й далеке, а тоді це здавалося нормою. Ми так швидко втягнулися в цей перманентний стан неспокою й небезпеки!

Якось зранку я почула гул вертольотів над будинком. І хоч знала, що це наші, усе одно пронизала думка: «А якщо вони підбиті й падають?..» І якщо вони впадуть на твій дім, то те, що ти бачиш і чуєш зараз, буде останнім у твоєму житті. І картинка ранку стала враз такою яскравою й детальною, ніби я справді хотіла запам'ятати кожен нюанс.

Коли звучить сигнал тривоги, я завмираю на кілька секунд і

запитую себе, чи я зараз роблю те, що люблю. Частіше відповідь: «Ні!» Але ще рік тому така відповідь була б майже завжди. Тому я себе хвалю, що зробила правильний вибір. Іноді тривога застає мене на танцювальному занятті, і тоді я думаю, що це зовсім непоганий сценарій у разі чого.

Один знайомий, який воює на фронті, написав, що зараз у нього водночас так мало й так багато часу. «Коли ти не знаєш, скільки проживеш, не будуєш планів на майбутнє, і водночас стільки часу для того, щоб розібратись у собі й розкласти всі життєві питання в голові по полицках...» От би хтось за мене розклав по полицках усе в моїй голові.

Помічаю, що все більше люблю просто сидіти сама в тихому місці, пити лате чи воду й писати в блокнот. Маю такі «точки» вже в кількох районах міста. Не знаю, що це мені дає, але можна – після перемоги в мене буде більше часу на це?

